

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Nagy Gergely Tamás Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Nagy Gergely Tamás ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. felperesnek a Lukácsné dr. Szabados Ilona Erika jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztály Dél-alföldi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. április 7. napján kelt 13.K.33.475/2008/10. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 13.K.33.475/2008/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000 /azaz tizenötezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I.r. felperes építőipari tevékenységet folytató cég, a II.r. felperes az I.r. beltagja. Az I.r. felperes 2006. I. negyedévben az I.Bt-től /a továbbiakban: Bt./ 4 db, ... sorszámú, építőipari munkákról kiállított készpénzfizetési számlát fogadott be, amelyeknek általános forgalmi adó /áfa/tartalmát levonásba helyezte.

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Dél-alföldi Regionális Igazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél 2006. I. negyedévre áfa adónemben végzett bevételek utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés eredményeként a 2007. december 14. napján kelt 3744077239 számú határozatával a felperes terhére 1.350.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, és kötelezte a felperest az adókülönbözet, és járulékosan adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére.

Indokolása szerint az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény /a továbbiakban: Áfa.tv./ 32.§-ának /1/ bekezdés a/ pontja, 35.§-ának /1/ bekezdése, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény /a továbbiakban: Sztv./ 166.§-ának /2/ bekezdése alapján megállapította, hogy a Bt. által kibocsátott számlák nem hiteles bizonylatok, mivel nem bizonyított, hogy a számlákon feltüntetett gazdasági eseményeket a Bt. végezte el, nem állapítható meg

ténylegesen az építési munkát elvégzők személye. Az ellenőrzés során a Bt. beltárgya előadta, hogy a cég gazdasági tevékenységéről semmit nem tud, azt a fia: a kültárgy intézte. A Bt. kültárgyja akként nyilatkozott, hogy rövid ideig alkalmazott egy kőművest, a munkákat alvállalkozókkal végeztette - a nevükre nem emlékszik -, akik minden munkaerőt és munkaeszközt biztosítottak. A céget időközben eladták, és irataikat átadták az új tulajdonosnak. A Bt. új beltárgyja elismerte, hogy a cég iratanyagát átvette, azonban előadása szerint azokat elveszítette.

Az Áfa.tv. 44.§-ának /5/ bekezdésében szabályozott kellő körültekintéssel a felperes nem járt el, mivel képviselőjének elmondása szerint nem győződött meg arról, hogy az ügyletet arra jogosulttal kötötte-e meg, illetve, hogy az általa befogadott számlán végzett építési munkálatokat valóban a Bt. teljesítette, avagy további alvállalkozó, valamint arról sem, hogy a Bt. rendelkezett-e a szolgáltatások elvégzéséhez szükséges feltételekkel.

A fellebbezés folytán eljárta alperes a 2008. március 31. napján kelt 1941533330 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az I.r. és a II.r. felperesek keresetükben a határozatok megváltoztatását és a fizetési kötelezettségek törlését, másodlagosan a hatályon kívül helyezésüket, és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérték. Álláspontjuk szerint adóbevallásuk a hatályos jogszabályoknak megfelelt. Kifejtették, hogy a kültárggyal érvényes szerződést kötöttek, az általa aláírt számlák hitelesek, a gazdasági esemény megtörtént, kellő körültekintéssel jártak el az alvállalkozójukkal való gazdasági kapcsolat során.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az adóhatóság helytállóan állapította meg, hogy a számlákban megjelölt gazdasági esemény nem a számlákban megjelölt adóalanyok között ment végbe, és nem állapítható meg, hogy ténylegesen a gazdasági eseményt ki végezte el. Miután az adóalany az Áfa.tv. 43.§-ának /1/ bekezdése értelmében csak saját szolgáltatásáról nyújthat ki számlát, ezért nem hiteles az a bizonylat, amelyről nem állapítható meg, hogy az abban foglaltak ténylegesen melyik szerződő felek között valósultak meg. Az Áfa.tv. 44.§-ának /5/ bekezdése alkalmazhatósága kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy tartalmilag hiteltelen számla esetén fogalmilag kizárt az adólevonási jog gyakorlása. A kellő gondosság megállapítására ugyanis akkor kerülhet sor, ha a számla hiteltelensége olyan okból következik be, amelyről a számlabefogadónak nemcsak, hogy tudomása nem volt, hanem arról tudomást sem szerezhetett, azt nem ismerhette fel, arra ráhatása nem volt, nem is lehetett.

A II.r. felperes az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban Pp./ 327.§-ának /1/ bekezdése értelmében nem volt jogosult perindításra. A felperesek felülvizsgálati kérelmükben az ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset teljesítését kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Áfa. tv. 32.§-ának /1/ bekezdés a/ pontját, 35.§-ának /1/ bekezdését, 44.§-ának /5/ bekezdését. Lényegében fenntartották és megismételték a keresetben foglaltakat.

A II.r. felperes felülvizsgálati kérelmét a tárgyaláson visszavonta.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Áfa tv. 32.§-ának /1/ bekezdés a/ pontja értelmében a 34.§ szerinti adóalanyt megilleti az a jog, hogy az általa fizetendő adó összegéből levonja azt az adóösszeget, amelyet a részére teljesített termékértékesítés és szolgáltatás-nyújtás során egy másik adóalany rá áthárított. A 35.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján az adólevonási jog - ha az adózás rendjéről szóló törvény másként nem rendelkezik - kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható. Ilyen dokumentumnak minősül az adóalany nevére szóló számla, egyszerűsített számla, és számlát helyettesítő okmány. Az Sztv. 166.§-ának /2/ bekezdése alapján a számviteli bizonylat adatainak alakilag, és tartalmilag hitelesnek, megbízhatónak és helytállónak kell lennie.

Az adóhatóság széleskörű bizonyítási eljárás során megkísérelte feltárni azt, hogy a számlákban feltüntetett munkálatokat ki, vagy kik végezték el, azonban ez nem volt megállapítható. Az adóhatározatok bírósági felülvizsgálata iránti perben is a /Pp. 324.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó/ Pp. 164.§-ának /1/ bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Az I.r. felperesnek kellett tehát azt igazolnia az alperes /bizonyítékokon alapuló/ megállapításával szemben, hogy az általa befogadott számlák tartalmilag hitelesek, helytállóak.

A tartalmi helytállóság egyik követelménye, hogy a gazdasági esemény ténylegesen a számlában feltüntetett személyek között valósuljon meg. Az elsőfokú bíróság által a per során sem volt megállapítható a számlákban feltüntetett szolgáltatást teljesítők személye.

Az I.r. felperes az általa befogadott számlák tartalmilag hiteltelen, megbízhatatlan voltát nem cáfolta meg, nem tudta bizonyítani, hogy a munkálatokat ténylegesen kik végezték. Az I.r. felperesnek az egyes számlákhoz kapcsolódóan tételesen ki kellett volna munkálnia, hogy mit és mivel bizonyít, annak mi a konkrét eredménye, illetve a jogkövetkezménye. Tényszerű és nem iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a benyújtott építési naplókából sem volt megállapítható a Bt. munkavégzése.

Az Áfa tv. 44.§-ának /5/ bekezdése szerint a számlában, az egyszerűsített számlában feltüntetett adatok valódiságáért a kibocsátó a felelős. A bizonylatban vevőként feltüntetett adóalany adózással kapcsolatos jogai nem sérülhetnek, ha az adóköteles tényállás kapcsán az a termékértékesítés, illetve szolgáltatásnyújtás körülményeit figyelembe véve kellő körültekintéssel járt el.

Az I.r. felperesnek ellenőriznie kellett volna a Számlakibocsátó gazdasági tevékenységét, hogy a munkákat ő végzi-e, vagy mással /alvállalkozóval/ végezteti el, rendelkezik-e vagy sem a munkavégzéshez szükséges személyi- és tárgyi feltételekkel, azaz a számlák szerinti szolgáltatást a valóságban ki teljesíti. A munkavégző tényleges személyét a felperes a per során sem tudta igazolni, alaptalanul hivatkozott arra, hogy az Áfa tv. 44.§-ának /5/ bekezdésében foglalt kellő körültekintés vonatkozásában megállapítható lenne.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében részletes és pontos tényállást rögzített, megfelelő jogszabályhelyek alkalmazásával helytállóan állapította meg az adóhatározatok jogszerűségét. Az elsőfokú bíróságnak a számlákkal kapcsolatos jogi indokolása a Pp. 221.§-ának /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelő, precíz és alapos volt.

Mindezek folytán a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A felperes felülvizsgálati kérelmén az eljárási illetéket lerótta, ezért annak viseléséről a Legfelsőbb Bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2010. május 6.

*Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó
bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró*